

รายงานการวิจัยปฏิบัติการในชั้นเรียน

เรื่อง

การเปรียบเทียบพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองในการเก็บของเล่นเข้าที่
ของเด็กปฐมวัยระดับชั้นเตรียมอนุบาล
โดยใช้กิจกรรมการเล่นิทาน

ผู้วิจัย

นางฐิติมา กงจีน รหัส 571741321015

รายงานการวิจัยปฏิบัติการในชั้นเรียนฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษารายวิชา.การ
ปฏิบัติการสอนในสถานศึกษาในสาขาวิชาเฉพาะ 2
หลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย
คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยสวนดุสิต (ศูนย์อุตรดิตถ์)
ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561

การเปรียบเทียบพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองในการเก็บของเล่นเข้าที่
ของเด็กปฐมวัยระดับชั้นเตรียมอนุบาล
โดยใช้กิจกรรมการเล่นิทาน

ฐิติมา กงจีน
ปีที่วิจัย 2561

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญ

การพัฒนาเด็กปฐมวัยเป็นการพัฒนาเด็กแบบองค์รวมทั้งด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา โดยรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 ได้ระบุจุดมุ่งหมายในการพัฒนาเด็กปฐมวัยเพื่อพัฒนา ด้านร่างกาย จิตใจ วินัย อารมณ์ สังคม และสติปัญญาให้สมกับวัย สอดคล้องกับหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2560 โดยการสร้างวินัยให้แก่เด็ก ครูและปกครองต้องปฏิบัติตนเป็นแบบอย่างที่ดี ให้แนวทางที่ชัดเจน ในการปฏิบัติแก่เด็ก สอดแทรกวินัยในการปฏิบัติกิจวัตรประจำวันและการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ที่หลากหลาย ให้แก่เด็ก แสดงความชื่นชม และกล่าวชมเชยเมื่อเด็กมีการปฏิบัติอย่างเหมาะสม ตลอดจนช่วยพัฒนา ปรับเปลี่ยน พฤติกรรมการแสดงออกของเด็กเมื่อเด็กยังไม่เข้าใจหรือยังไม่สามารถปฏิบัติได้ โดยผู้ที่มีความรู้ความสามารถ ในการอบรมเลี้ยงดู และให้การศึกษาเพื่อให้เด็กแต่ละคนได้มีโอกาสพัฒนาตนเอง ตามลำดับขั้นตอนของการพัฒนาการ อย่างสมดุลเต็มตามศักยภาพ โดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลและวิถีชีวิตของเด็กตามบริบทของ ชุมชน สังคมและวัฒนธรรมไทย พัฒนาเด็กโดยองค์รวมผ่านการเล่นและ กิจกรรมที่เหมาะสมกับวัย จัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้สามารถดำรงชีวิตประจำวันอย่างมีคุณภาพและมีความสุข ประสานความร่วมมือระหว่าง ครอบครัว ชุมชน และสถานศึกษา การส่งเสริมพัฒนาการเด็กผ่านการเล่นและกิจกรรมเหมาะสมกับวัย โดยถือว่าการเล่นเป็นงาน ของเด็ก ซึ่งเด็กส่วนใหญ่มีคุณลักษณะตามวัยไม่สอดคล้องกับความต้องการของหลักสูตร โดยเฉพาะอย่างยิ่ง คุณลักษณะตามวัยด้านอารมณ์จิตใจ คุณธรรมและจิตใจที่ดีงาม ซึ่งสังเกตจากการเก็บของเล่นเด็ก ๆ จะเก็บของเล่น ไม่ถูกที่ บางคนเมื่อถึงเวลาเก็บจะเก็บของเล่นอย่าง เชื่องช้า เก็บของเล่นมาปะปนกัน โยนของเล่นส่งเสียงดังทำให้ของ เล่นชำรุดเสียหาย กล่าวโดยสรุปคือเด็กขาดวินัยในตนเอง

จากการวิเคราะห์ สาเหตุของปัญหาพบว่ายังขาดกระบวนการอบรมดูแลและการเลี้ยงดูที่เหมาะสมกับวัยและพัฒนาการของเด็ก เนื่องจากสภาพเศรษฐกิจ สังคมของครอบครัว การไม่ตระหนักและเห็นความสำคัญของผู้ปกครองและผู้เกี่ยวข้อง ตลอดจนการมีภารกิจรับผิดชอบมากเกินไปของครูผู้สอน

ดังนั้นครูจึงนำนิทานมาใช้ในการจัดกิจกรรมบูรณาการเพื่อเสริม ความรู้ เสริมแรงกระตุ้นให้เด็กเกิดความรู้สึกกระตือรือร้น และหาแนวทางแก้ไข ปัญหาดังกล่าววินัยต้องสร้างตั้งแต่วัยเด็กเล็ก ซึ่งจะก่อเกิดเป็นพฤติกรรมที่พึงประสงค์ เพราะวัยเด็กเป็นวัยที่รับสิ่ง ต่าง ๆ ได้ง่าย หากปลูกฝังสิ่งที่ดี เช่น ความอดทนอดกลั้น ความรับผิดชอบ มารยาทไทย การเข้าแถว การรอคอย และการปฏิบัติตามข้อตกลง สิ่งเหล่านี้จะแทรกซึมเข้าเป็นบุคลิกภาพที่ฝังแน่นในตัวเด็ก จนเป็นผู้ใหญ่ที่มีความรับผิดชอบตรงต่อเวลา เคารพกติกาและแสดงพฤติกรรมออกมาในลักษณะที่สังคมยอมรับ ตลอดจนเป็นแบบอย่างที่ดีให้กับเด็กรุ่นหลัง

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองก่อนและหลังการจัดกิจกรรมการเล่านิทาน

ขอบเขตการวิจัย

ขอบเขตประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นเด็กปฐมวัยชายหญิง อายุระหว่าง 2.6 – 3 ปี ที่กำลังศึกษาอยู่ชั้นเตรียมอนุบาล ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กองค์การบริหารส่วนตำบลดงมูลเหล็ก อำเภอเมืองเพชรบูรณ์ จังหวัดเพชรบูรณ์ จำนวน 1 ห้องเรียน ทั้งหมด 20 คน โดยเลือกกลุ่มตัวอย่างโดยใช้วิธีการเลือกเฉพาะเจาะจงมาจำนวน 10 คน

ขอบเขตเนื้อหา

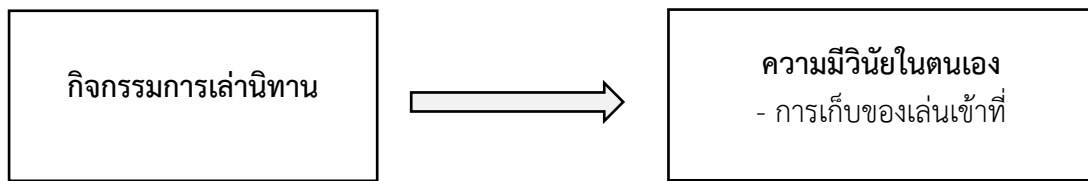
ในการวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองที่ได้รับจากการจัดกิจกรรมเล่านิทานของเด็กปฐมวัยระดับชั้นเตรียมอนุบาล ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กองค์การบริหารส่วนตำบลดงมูลเหล็ก ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องต่าง ๆ เพื่อประกอบการวิจัยในการศึกษาพฤติกรรมด้านการเก็บของเล่นเข้าที่

ขอบเขตตัวแปร

ตัวแปรต้น คือ กิจกรรมการเล่านิทาน

ตัวแปรตาม คือ พฤติกรรมความมีวินัยในตนเอง

4. กรอบแนวคิดการวิจัย

5. นิยามศัพท์เฉพาะ

เด็กปฐมวัย หมายถึง เด็กชายหญิงที่มีอายุระหว่าง 2.6 – 3 ปี อยู่ในช่วงระดับชั้นเตรียมอนุบาลที่กำลังศึกษาภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กองค์การบริหารส่วนตำบลดงมูลเหล็ก

นิทาน หมายถึง หนังสือนิทานประกอบภาพเกี่ยวกับการเก็บของเล่นเข้าที่ ได้แก่ เรื่องของเล่นน้อยใจ เป็ดป้าบไม่มีระเบียบ ระเกะระกา และเก็บเองเก่งจัง

พฤติกรรมความมีวินัยในตนเอง หมายถึง การรับรู้และเข้าใจถึงการแสดงออกถึงการเก็บของเล่นเข้าที่ และเก็บของเล่นเข้าที่เมื่อเลิกเล่น

6. ประโยชน์ที่ได้รับ

- 6.1 เด็กปฐมวัยมีการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองด้านการเก็บของเล่นเข้าที่ได้ดีขึ้น
- 6.2 ครูสามารถนำผลการวิจัยไปเป็นแนวทางในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อพัฒนาด้านอื่น ๆ ได้

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองที่ได้รับจากการจัดกิจกรรมการเล่นของเด็กปฐมวัยระดับชั้นเตรียมอนุบาล ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กองค์การบริหารส่วนตำบลงมูลเหล็ก และผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

1 หลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2560

- 1.1 แนวคิดของหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2560
- 1.2 ปรัชญาการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2560

2 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับความมีวินัยในตนเองของเด็กปฐมวัย

- 2.1 ความหมายของความมีวินัยในตนเอง
- 2.2 ความสำคัญและคุณค่าของวินัยในตนเอง
- 2.3 การส่งเสริมวินัยในตนเอง
- 2.4 วินัยกับการเก็บของเล่น

3 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับนิทานสำหรับเด็กปฐมวัย

- 3.1 ความหมายของนิทาน
- 3.2 ความหมายของการเล่านิทาน
- 3.3 ประเภทของนิทาน
- 3.4 คุณค่าของนิทานที่มีต่อการเรียนการสอนของเด็กปฐมวัย

4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

- 4.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความมีวินัยในตนเอง
- 4.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนโดยใช้นิทาน

1. หลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2560

1.1 แนวคิดของหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2560

หลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2560 จัดทำขึ้นโดยยึดปรัชญาการศึกษา วิสัยทัศน์ หลักการ บนพื้นฐานแนวคิดที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาปฐมวัยสากล บนพื้นฐานของความเป็นไทย ครอบคลุมการอบรม เลี้ยงดู การพัฒนาเด็กโดยองค์รวม และการส่งเสริมกระบวนการเรียนรู้อย่างมีความสุข ตลอดจนเจตคติที่ดีต่อ การเรียนรู้ที่ส่งผลต่อการเรียนรู้ตลอดชีวิต เพื่อการพัฒนาเด็กปฐมวัยที่สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงทางสังคม และการสร้างรากฐาน

คุณภาพชีวิตให้แก่เด็ก และมุ่งเน้นการพัฒนาเด็กแต่ละคนให้เต็มตามศักยภาพ ด้วย ความร่วมมือของสถานศึกษา หรือสถานพัฒนาเด็กปฐมวัย ครอบครัว ชุมชน สังคม สังคม และทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาเด็กปฐมวัย สู่การสร้างคนไทยที่มีศักยภาพในอนาคต เพื่อเป็นกำลังในการพัฒนา ประเทศไทยให้ก้าวหน้าอย่างยั่งยืน

1.2 ปรัชญาการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2560

การศึกษาปฐมวัยเป็นการพัฒนาเด็กตั้งแต่แรกเกิด ถึง 6 ปีบริบูรณ์อย่างเป็นองค์รวม บนพื้นฐานการอบรมเลี้ยงดู และการส่งเสริมกระบวนการเรียนรู้ที่สนองต่อธรรมชาติ และพัฒนาการตามวัยของเด็กแต่ละคนให้เด็กตามศักยภาพภายใต้สังคมบริบทและวัฒนธรรมที่เด็กอาศัยอยู่ด้วยความรัก ความเอื้ออาทร และความเข้าใจของทุกคน เพื่อสร้างรากฐานคุณภาพชีวิตให้เด็กพัฒนาไปสู่ความเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ เกิดคุณค่าต่อตนเอง ครอบครัว สังคมและประเทศชาติ

2 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับความมีวินัยในตนเองของเด็กปฐมวัย

2.1 ความหมายของวินัยในตนเอง

สมชาย สิงห์พันธุ์ (2527 : 9) กล่าวว่า วินัยในตนเอง หมายถึง ความสามารถของ บุคคลในการควบคุมอารมณ์ และพฤติกรรมของตนเอง โดยเกิดจากการสำนึกขึ้นมา ซึ่งแสดง ออกเป็นพฤติกรรมอดใคร่ได้ในสถานการณ์ต่าง ๆ มีการเพียรพยายามในปัจจุบันเพื่อจุดมุ่งหมายที่ยิ่งใหญ่ในอนาคต

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช (2532 : 759) ได้ให้ความหมายของวินัยในตนเองว่า หมายถึง การที่บุคคลสามารถบังคับควบคุมตนเองทั้งกาย วาจา ใจ ให้ประพฤติปฏิบัติใดเหมาะสม สมกับสถานการณ์ เวลา และเป็นไปตามเงื่อนไข กฎเกณฑ์ กติกา หรือข้อตกลงหรือสังคม กำหนดไว้ด้วยความเต็มใจ และจริงใจโดยไม่มีการลงโทษหรือควบคุม

แรมสมร อยู่สถาพร (2535 : 47) กล่าวว่า วินัยในตนเองหมายถึง ความสามารถในการควบคุมตนเองให้ประพฤติปฏิบัติในสิ่งที่ดีงาม ตามระเบียบกฎเกณฑ์ของสังคมหรือการบังคับ ให้ตนเองทำในสิ่งที่ควรทำด้วยตนเองโดยไม่ต้องอาศัยการบังคับหรือแรงจูงใจจากภายนอก

วนิดา เสวกตรุณทร (2537 : 72) ให้ความหมายว่าวินัยในตนเองหมายถึง การบังคับ ควบคุมพฤติกรรมของบุคคลโดยอำนาจภายในบุคคลนั่นเอง อันเป็นอำนาจซึ่งเกิดจากการเรียนรู้ หรือยอมรับในคุณค่าอย่างใดอย่างหนึ่ง

กรมวิชาการ (2537 :10) ให้ความหมายของวินัยในตนเองว่าเป็นพฤติกรรมที่แสดงออกด้วยการตัดสินใจและเลือกกระทำตามข้อตกลงโดยสมัครใจ เพื่อแก้ปัญหาของตนและส่วนรวม เพื่อประโยชน์ในการอยู่รวมกัน

ภรณ์ คุรุรัตน์ (2537 : 8) ให้ความหมายของวินัยในตนเองว่าเป็นความสามารถใน การใช้ความคิดความรู้สึกที่เกิดจากการเรียนรู้เพื่อควบคุมอารมณ์ พฤติกรรมของตนเองให้เป็นไปตามที่มุ่งหวัง

กุลยา ตันติผลาชีวะ (2542 : 60) ให้ความหมายวินัยในตนเองหมายถึง การกระทำที่แสดงออกถึงความสามารถในการควบคุมพฤติกรรมตนเองให้เป็นไปในทางที่ถูกต้ออย่างมีเหตุผล

จากความหมายที่กล่าวมาข้างต้นสรุปได้ว่า วินัยในตนเองหมายถึง ความสามารถของ บุคคลในการใช้ ความคิดที่ได้จากการเรียนรู้ ควบคุมตนเองให้ประพฤติตนได้อย่างเหมาะสมกับ สถานการณ์ เป็นการกระทำโดย สม่ครใจไม่มีการบังคับ เกิดจากการตระหนักในคุณค่าของการปฏิบัติ

2.2 ความสำคัญและคุณค่าของวินัยในตนเอง วินัยในตนเองเป็นคุณลักษณะที่สำคัญทางบุคลิกภาพ ของเด็ก ทั้งนี้ผู้มีวินัยในตนเองจะ เป็นผู้ที่รู้จักกาลเทศะ สนใจและเอาใจใส่ต่อสังคม เป็นผู้มีระเบียบและปฏิบัติ ตามกฎเกณฑ์ของ สังคม และเมื่อใดก็ตามที่เด็กได้พัฒนาลักษณะดังกล่าวแล้ว เด็กก็จะแสดงพฤติกรรมออกมาใน ลักษณะที่สังคมยอมรับทั้งต่อหน้าและลับหลังผู้ใหญ่ (มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2532 :759) และวินัยใน ตนเองตนเองเป็นหัวใจของการแสดงออกซึ่งคุณธรรม เนื่องจากสามารถควบคุมตนเองได้ สามารถทำความดีด้วย ตนเองและมีความกังวลเมื่อกระทำการสิ่งที่ไม่ถูกต้องซึ่งจะช่วยยับยั้งและป้องกันไม่ให้เกิดการทำความผิด (ดวงเดือน พันธุมนาวิน, 2523 : 3) ดังนั้นคนที่มี วินัยในตนเองจึงเป็นตัวจักรสำคัญที่จะช่วยให้สังคมหรือประเทศของเรา เจริญรุ่งเรืองได้เพราะคนที่ มีระเบียบวินัยในตนเองเหล่านี้ เมื่ออยู่ที่ใดก็จะทำให้สังคมนั้น มีระเบียบแบบแผน พัฒนา ไปในทางที่ประเทศชาติต้องการได้อาจจะกล่าวได้ว่าคนที่มีระเบียบวินัยในตนเอง คือคนที่มีคุณภาพที่ดี (ทศนา แหมมณี, 2535 : 48)

นอกจากนี้กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (2537 : 10) ได้กล่าวถึงความสำคัญของวินัยในตนเองว่า เป็นพื้นฐานของความรับผิดชอบ การเคารพสิทธิของผู้อื่น การเอื้อเฟื้อแบ่งปัน การรอคอย การแก้ปัญหาของ สอนรวม สามารถควบคุมตนเองให้ปฏิบัติในสิ่งที่ถูกต้อง โดยใช้ หลักการของเหตุผลโดยไม่ต้องให้ผู้อื่นมาคอยควบคุม บังคับ ซึ่งเป็นพื้นฐานสำคัญที่เอื้อต่อความสำเร็จของบุคคลและสวนรวม จึงควรส่งเสริมวินัยในตนเอง และการส่งเสริมวินัยในตนเองจะช่วยให้มีความสามารถดังต่อไปนี้

1. ดานสติปัญญาช่วยให้อุจกคิดใช้เหตุผล ตัดสินใจ และแก้ปัญหาด้วยตนเอง
2. ด้านสังคม อารมณ์และจิตใจ ช่วยให้อุจกคิดกล้าแสดงออก มีความรับผิดชอบ เคารพสิทธิของผู้อื่น มีความเอื้อเฟื้อ รู้จักการแบ่งปัน รู้จักการรอคอย จากการศึกษาความหมายของวินัยในตนเอง สามารถสรุปได้ว่า วินัยใน ตนเองหมายถึง ความสามารถในการควบคุมตนเองให้ปฏิบัติในสิ่งที่ถูกต้องด้วยตัวของบุคคลเองเพื่อก่อให้เกิด ความ สบสุขของสังคม

2.3 การส่งเสริมวินัยในตนเอง

การสร้างวินัยจะต้องค่อยเป็นค่อยไปค่อย ๆ ซึมซาบจนกลายเป็นพฤติกรรมในที่สุดการเล่นเป็นสื่อ อยางหนึ่งที่จะทำให้เด็กรู้จักหน้าที่ ความรับผิดชอบต่อชุมชนและสังคมของเขา การฝกวินัยเด็กนั้น ควรให้คำอธิบาย และเหตุผลที่จำเป้นให้เด็กู้เสมอ เพราะการสร้างวินัยไม่ใช่เป้นเรื่องที่เกดขึ้นโดยตามธรรมชาติ แต่เป้นสิ่งที่มนุษย์ เป้นผู้บัญญัติขึ้น เพื่อให้อุจรรวมกันได้ในสังคมและเมื่อเด็กทำสิ่งที่ดีหรือมีพฤติกรรมที่เราต้องการ ต้องชมเชยและให้ กำลังใจจะช่วยให้เด็กทำพฤติกรรมนั้นบ่อยขึ้น (พุมบุญ, 2539 : 42 – 44) กรมวิชาการ (2537 : 12) ไดเแนะแนวทางในการส่งเสริมความมีวินัยในตนเองดังนี้

1. สร้างบรรยากาศที่มีการผ่อนคลาย
2. ให้โอกาสเด็กริเริ่มทำ กิจกรรมอย่างอิสระ
3. สนับสนุนให้เด็กมีโอกาสคิดและตัดสินใจแก้ปัญหาอย่างมีเหตุผล
4. เปิดโอกาสให้เด็กช่วยกันสร้างข้อตกลง
5. แสดงความชื่นชมเมื่อเด็กปฏิบัติตามข้อตกลงให้กำลังใจและช่วยเด็กยังไม่สามารถปฏิบัติตามข้อตกลง
6. ทบทวนสิ่งที่เด็กได้กระทำโดยการถามหรือชมเชย

กุลยา ตันติผลาชีวะ (2542 : 80 – 81) กล่าวถึงหลักของการสร้างวินัยให้กับเด็กดังนี้

1. มีเจตคติที่ดีกับเด็ก การสอนวินัยต้องค่อยเป็นค่อยไป ใส่ใจและพยายามในการ สร้างด้วยการใช้สัมพันธภาพที่ดีกับเด็ก ให้คำแนะนำชี้แจงถึงการประพฤติปฏิบัติที่ถูกต้อง ฝึก เด็กให้รู้จักการบังคับตนเองอย่างมีเหตุผล ให้กำลังใจเมื่อเด็กทำถูกต้องและชมเชย ใช้วิธีการชักจูงใจให้มีส่วนร่วมในการปฏิบัติ มากกว่าการบังคับโดยคำนึงถึงความรู้สึกจิตใจของเด็ก และความสามารถของเด็กในการพัฒนาตามระดับอายุการสอนวินัยเด็กด้วยความรักและให้สิ่งที่ดีที่สุดกับเด็ก จะช่วยให้เด็กมีความรู้สึกที่ดีกับการมีวินัย
 2. ให้อิสระแก่เด็กในการมีความคิดเป็นของตนเอง ด้วยการให้คำแนะนำปรึกษาเมื่อ เด็กเล่นกับเพื่อน หรือมีปัญหาในการเล่น เด็กควรได้รู้ว่าทำไมต้องมีวินัย พฤติกรรมใดที่ยอม รับได้ และพฤติกรรมใดที่ผิด เมื่อผิดแล้วต้องแก้ไข เพราะหากเกิดซ้ำแล้วไปแก้ไขจะทำให้เด็กคับข้องใจ
 3. สร้างให้เด็กมีความรับผิดชอบหน้าที่และงานที่ได้รับมอบหมาย ด้วยการติดตามให้ข้อมูลป้อนกลับชี้แนะ ไม่ตีหรือวาทกลาวเด็กให้เสียใจ ไม่เปรียบเทียบเด็กกับผู้อื่น ให้เด็กรู้สึกเป็นปกติ แต่ประเมินให้เด็กเห็นถึงการพัฒนาพฤติกรรมของตนและขอควรต้องแก้ไข
 4. ให้การยกย่องชมเชยให้ทันทีที่เด็กกระทำหรือปฏิบัติดี อธิบายสิ่งที่ใกล้เด็กไม่เข้าใจ เช่น ทำดีไปเถอะ โตขึ้นแล้วจะดีเอง เด็กไม่ทราบหรือไขว่คว้าเด็กจะไม่เข้าใจ เช่น คนดีเป็นคนเก่ง เป็นต้น ในขณะที่ฝึกเด็กเด็กอาจจะไม่รู้บ้าง เอาแต่ใจตนเองบ้าง ต้องให้อภัยอย่าเอา แต่ใจตนเองบ้าง ต้องให้อภัยอย่าเอาแต่ใจ
 5. การฝึกงานวินัยต้องสม่ำเสมอ เราไม่สามารถเปลี่ยนพฤติกรรมเด็กได้ในทันที ทันใด ต้องฝึกซ้ำ ๆ อย่างต่อเนื่อง เพื่อให้เด็กซึมซับไปเป็นนิสัย เมื่อผิดต้องลงโทษทันทีเพื่อแก้ไขให้ถูกต้อง ถ้าเด็กทำดีต้องชมเชย
- สรุปได้ว่าในการเสริมสร้างวินัยให้กับเด็กนั้น ควรกระทำอย่างค่อยเป็นค่อยไป และต้องมีความสม่ำเสมอ ให้เด็กได้มีส่วนร่วมในการปฏิบัติด้วยความสมัครใจไม่มีการบังคับ มีการชมเชย ให้กำลังใจเมื่อเด็กประพฤติได้ดี และเมื่อผิดต้องลงโทษทันทีเพื่อแก้ไขให้ถูกต้อง

2.4 วินัยกับการเก็บของเล่น

กุลยา ตันติผลาชีวะ (2542 : 88-96) กล่าวถึงการฝึกวินัยกับการเก็บของเล่นไว้ว่า การฝึกระเบียบวินัยจำเป็นต้องทำในทันที และสร้างเสริมให้เป็นกิจนิสัย ลูกคนต้องฝึกต้องสอน เด็กเรียนรู้ได้จากการเห็นการเกี่ยวข้องกับบุคคลอื่นก็จริง แต่จะมีจุดบอดตรงที่เขาต้องการคำชี้แนะ ดังนั้นพ่อแม่ต้องสอนถ้าต้องการให้เด็กมีวินัย วิธีสอนต้อง

ไม่เคร่งเครียดควรเป็นการเตือน การชี้แนะ และย้ำให้เห็นถึงการกระทำที่ถูกต้องแบบผ่อนคลายจะมีมาก อีกประการหนึ่ง พ่อแม่ต้องใช้คำพูดในการสอนที่เป็นรูปธรรม ทำให้ลูกมองภาพได้ชัด ไม่ใช่คำว่า “อย่า” ตัวอย่างเช่น เมื่อลูกเล่นของเล่นเสร็จแล้ว พ่อแม่ต้องถามลูกว่า “เลิกเล่นแล้วใช่ไหม” เมื่อลูกตอบว่า “ใช่” ให้พ่อแม่บอกลูกว่า “ช่วยกันเก็บของให้เรียบร้อย จะได้มีของเล่นที่ดีเก็บไว้เล่นได้ยาว ๆ” แล้วเก็บของให้ลูกดูพร้อมชวนให้ลูกช่วยเก็บ เมื่อเด็กเห็นแบบและเข้าใจเหตุผล เด็กจะเห็นประโยชน์ของการเก็บ แล้วเด็กจะเก็บของทุกครั้ง

ในการสอนเด็กต้องสอนด้วยอารมณ์ดีและเมื่อเด็กมีอารมณ์ดีด้วยหากเด็กทำดีเก็บของเข้าที่ที่ต้องชมเชย ให้กำลังใจที่เด็กกระทำถูก เช่น ทำเป็นอุทานว่า “โอ้โฮ ดีใจจังเลย มีเด็กเก่ง ๆ ที่นี้ด้วย เก็บของเรียบร้อยดีมาก”

3 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับนิทานสำหรับเด็กปฐมวัย

3.1 ความหมายของนิทานสำหรับเด็กปฐมวัย

ความหมายของนิทาน จันทรเพ็ญ ศุภผล (2535: 26) กล่าวว่า นิทาน หมายถึง เรื่องราวที่เล่าสืบต่อกันมา โดยอิงความจริง หรือจินตนาการ มีวัตถุประสงค์ให้ความสนุกสนาน ผ่อนคลายความคิดสอนใจ เพื่อให้เกิดการเรียนรู้จากเนื้อหาในนิทาน

กุลวรา ชูพงศ์ไพโรจน์ (2535: 8) ให้ความหมายของนิทานว่า หมายถึง เรื่องราว ที่เล่าสืบต่อกันมาตั้งแต่สมัยโบราณ เป็นการผูกเรื่อง เพื่อให้ผู้ฟังเกิดความสนุกสนาน ผ่อนคลาย จรรยาลงในชีวิต เป็นการถ่ายทอดวัฒนธรรมต่อเนื่องของผู้เล่าให้คนรุ่นใหม่ฟัง

เกริก ยუნพันธ์ (2539: 16) ให้ความหมายของนิทานว่า เป็นเรื่องราวที่เล่าสืบทอด ต่อๆ กันมาตั้งแต่โบราณ โดยมีเนื้อหาที่เล่าเป็นการปลุกฝังคุณธรรม จริยธรรม คุณงามความดี เพื่อปลูกจิตสำนึกของคนให้ประพฤติปฏิบัติอยู่ในความดีและเป็นตัวอย่างแก่สังคม

ครุรักษ์ ภิรมย์รักษ์ (2540: 45) กล่าวว่า นิทานเป็นเรื่องราวที่เล่าสืบต่อกันมาโดยวัตถุประสงค์ เพื่อสืบทอดประสบการณ์ ความรู้ความคิดหรือค่านิยมบางอย่างให้ผู้ฟังพร้อมทั้งสอดแทรกความสนุกสนานเพลิดเพลินไปพร้อมๆ กัน

กุลยา ตันติผลาชีวะ (2541: 210) ให้ความหมายไว้ว่า นิทาน คือ สื่อที่มี ประสิทธิภาพสำหรับการสร้างการเรียนรู้ให้กับเด็กปฐมวัย ไม่มีเด็กคนใดไม่ชอบฟังนิทาน นิทาน สามารถสร้างจินตนาการ ความฝัน ความคิด ความเข้าใจ และการรับรู้ให้กับเด็ก

วันเนาว ยูเด็น (2542: คำนำ) ให้ความหมายไว้ว่า นิทาน คือ ชีวิตเรื่องราว ในนิทานแท้ที่จริงเป็นเรื่องราวของชีวิต นิทานไม่ใช่เรื่องสำหรับเพียงเพื่อฟัง อ่าน เพื่อสนุก หรือรับคำสอนที่แทรกอยู่เท่านั้น

สันหพัฒน์ อรุณธารี (2542: 2) ให้ความหมายว่า นิทาน คือ เรื่องที่มีผู้แต่งขึ้น ใหม่ โดยยึดความสนุกสนานเพลิดเพลิน เป็นการเล่าเรื่องให้เข้ากับสถานการณ์ในเวลานั้นๆ ซึ่ง สอดแทรกคุณธรรม จริยธรรม คติสอนใจ ที่พึงประสงค์ให้ผู้ฟังนำไปใช้ในชีวิตร จากเนื้อหาของ นิทาน เพื่อใช้เป็นสื่อในการสร้างการเรียนรู้ให้กับเด็ก

วโร เพ็งสวัสดิ์ (2542: 138) ได้กล่าวว่า นิทานและการเล่าเรื่อง หมายถึง เรื่องราวที่เล่าต่อๆ กันมาเป็นเวลานาน เพื่อความสนุกสนานเพลิดเพลินและให้ความรู้ เพื่อเป็นคนดีอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข และบางครั้งก็สอดแทรกคติและคุณธรรม เพื่อสอนใจลงไปด้วย ในระหว่างการเล่าเรื่องให้เด็กฟัง อาจมีการสนทนาโต้ตอบ อภิปราย ชักถาม แสดง ขอดูคิดเห็น และแสดงท่าทางประกอบเรื่องราวก็ได้ขึ้นอยู่กับจุดมุ่งหมายของการเล่านิทาน

สมศักดิ์ ปริบูรณ์ (2542: 48) สรุปความหมายของนิทานไว้ว่า

1. เป็นเรื่องราวที่ผูกขึ้น
2. เป็นเรื่องราวที่ไวจาจาเป็นสื่อในการถ่ายทอด
3. เป็นบทประพันธ์ที่มีลีลาการเล่าแบบเป็นกันเอง ทำนองการเลาด้วยวาจา
4. เป็นเรื่องเล่าที่มีจุดประสงค์หลัก เพื่อความบันเทิงใจ และมีสิ่งสอนใจเป็นจุดประสงค์รอง

สรุปได้ว่า นิทานเป็นเรื่องราวที่แต่งขึ้นมาด้วยการผูกเรื่องขึ้น โดยอาศัยประวัติ ของความจริงบาง เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริงบาง หรืออาจเป็นเรื่องที่แต่งขึ้นมาจากจินตนาการ หรืออิงความจริง มีวัตถุประสงค์ เพื่อความสนุกสนานเพลิดเพลินสอดแทรกแงคิด คติสอนใจ และแฝงด้วยการปลูกฝังคุณธรรม จริยธรรมอันดีงาม เพื่อให้ผู้ฟังนำไปเป็นแนวทางปฏิบัติตน ที่ดีในการอยู่รวมกันเ็นสังคม

3.2 ความหมายของการเล่านิทาน

พัชรี ไชยะสนธิ (2535: 80) ได้กล่าวว่า การเล่านิทาน หมายถึง การเล่าเรื่อง ให้เด็กฟังและสนทนาโต้ตอบ อภิปรายชักถาม แสดงข้อคิดเห็นและแสดงท่าทางประกอบเรื่องราว หรือประสบการณ์รอบตัว ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับจุดมุ่งหมายของการเล่า

เกริก ยุนพันธ์ (2539: 35) การเล่านิทาน คือ ผู้ที่มีความสามารถ ในการเล่า เรื่องราว ผู้เล่าแต่ละคนมักจะ มีลักษณะเด่นพิเศษแตกต่างกัน บางคนใช้เสียงเป็นสื่อเร้าความ สนใจ บางคนอาจใช้ท่าทางประกอบการเล่า แลวกเกิด ความสนุกสนาน บางคนสร้างสื่อ หรือ อุปกรณ์ช่วยในการเล่าให้เกิดความตื่นตาตื่นใจ

สรุปได้ว่า การเล่านิทาน หมายถึง วิธีการในการถ่ายทอดเรื่องราวของนิทานให้เด็ก ได้ฟังไม่ว่าจะเป็นโดยใช้น้ำเสียง ท่าทางประกอบเรื่องราว สื่อวัสดุ อุปกรณ์ ตลอดจนการ สงเสริมให้เด็กได้มีโอกาสเป็นผู้เลาด้วยตนเอง

3.3 ประเภทของนิทาน

นิทานมีหลายประเภทด้วยกัน การแยกประเภทนิทานขึ้นอยู่กับลักษณะของเรื่อง และที่มาของนิทานเป็นสำคัญ ซึ่งจะขอแบ่งประเภทของนิทานออกเป็น 8 ประเภท (สัณห์พัฒน์ อรุณธารี. 2542: 17) ดังนี้

1. นิทานปรัมปรา
2. นิทานทองถิ่น
3. นิทานเทพนิยาย
4. นิทานตลกขบขัน

5. นิทานสร้างเสริมคุณธรรม
6. นิทานเรื่องเกี่ยวกับสัตว์
7. นิทานที่ให้ความรู้เฉพาะเรื่อง เช่น เรื่องยาเสพติด เรื่องสิ่งแวดล้อม เป็นต้น
8. นิทานส่งเสริมจินตนาการและความคิดสร้างสรรค์

สรุปว่า นิทานมีหลายประเภท ซึ่งสามารถจำแนกออกเป็นหมวดใหญ่ ๆ ได้ 2 หมวดด้วยกัน คือ นิทานสมัยเก่า มีเนื้อหาเกี่ยวกับความเชื่อต่างๆ ส่งเสริมคุณธรรม เช่น ศาสนา ประเพณี วัฒนธรรมและอภินิหาร เป็นต้น นิทานสมัยใหม่มีเนื้อหาเป็นปัจจุบันส่งเสริมความรู้และสิ่งแวดล้อม เป็นต้น

3.4 คุณค่าของนิทานที่มีต่อการเรียนการสอนของเด็กปฐมวัย

เกริก ยუნพันธ์ (2539: 55 - 56) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของการเล่านิทาน ดังนี้

1. เด็ก ๆ หรือผู้ฟังจะเกิดความรู้สึกอบอุ่นหรือใกล้ชิดกับตนเองกับผู้เล่า
2. เด็ก ๆ หรือผู้ฟังจะเกิดความรู้สึกรวมในขณะฟัง ทำให้เด็กเกิดความเพลิดเพลิน ผ่อนคลาย และสดชื่นแจ่มใส
3. เด็ก ๆ หรือผู้ฟังจะมีสมาธิหรือความตั้งใจที่มีระยะเวลานานขึ้นหรือยาวขึ้น โดยเฉพาะเล่าที่มีความสามารถในการดึงดูดใจผู้ฟังหรือเด็ก ๆ มีใจจดจ่ออยู่กับเรื่องราวที่ผู้เล่าเล่าเรื่องที่มีความยาว
4. เด็ก ๆ และผู้ฟังจะถูกกล่อมเกลียดด้วยนิทานที่มีเนื้อหาส่งเสริมคุณธรรมและ จริยธรรม ทำให้เด็ก ๆ และผู้ฟังเข้าใจในความดีและความงามยิ่งขึ้น
5. นิทานจะช่วยให้เด็ก ๆ หรือผู้ฟังสามารถไขกระบวนการคิดในการพิจารณาแก้ปัญหาได้
6. นิทานจะช่วยให้เด็ก ๆ หรือผู้ฟังมีความละเอียดรอบรู้จักการรับและการให้ มองโลกในแง่ดี
7. นิทานสามารถสร้างความกล้าให้กับเด็ก ๆ หรือผู้ฟังในการแสดงออกผ่าน กระบวนการคิดที่มีประสิทธิภาพ
8. เด็ก ๆ และผู้ฟังจะได้ความรู้ที่เป็นประโยชน์และสามารถนำมาประยุกต์ใช้ กับชีวิตประจำวันได้
9. นิทานช่วยเสริมสร้างจินตนาการที่กว้างไกลรอบขอบเขตให้กับเด็กหรือผู้ฟัง
10. นิทานสามารถช่วยให้เด็กและผู้ฟังได้รู้จักการใช้ภาษาที่ถูกต้อง

สมศักดิ์ บริบูรณ์ (2542: 59 - 62) กล่าวว่า การเล่านิทานเป็นวิธีการให้ความรู้ วิธีหนึ่งที่ทำให้เด็กสนใจในการเรียนรู้ สามารถจดจำ กล่าวแสดงออก และมีแรงจูงใจที่จะเปิดรับ พฤติกรรมที่พึงปรารถนา นอกจากนั้นยังช่วยตอบสนองความต้องการของเด็ก เช่น ความอยากรู้อยากเห็น ความสัมพันธ์ ผล ความต้องการเป็นที่ยอมรับ เนื้อหาของนิทานที่มีความสัมพันธ์กับ ความต้องการดังกล่าว จะช่วยให้เด็กสมความปรารถนาและมีความสุข กระตือรือร้นที่จะเรียนรู้ นิทานมีความสำคัญและมีประโยชน์ต่อเด็กดังนี้

1. เป็นเครื่องมือในการสอนที่มีประสิทธิภาพ ในการชักจูงให้ผู้เรียนได้คล้อยตามเป็นตัวกระตุ้นและแรงจูงใจในตัวผู้เรียน ทั้งยังเป็นการกระตุ้นความคิดสร้างสรรค์และการ แสดงออก ซึ่งมีผลต่อการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมและบุคลิกภาพของผู้เรียน

2. เป็นเครื่องกระตุ้นและโน้มน้าวให้เด็กเปิดใจที่จะยอมรับพฤติกรรมด้านต่าง ๆ และตอบสนองความต้องการทางธรรมชาติของเด็กด้วย

3. เป็นตัวแทนในการหล่อหลอมพฤติกรรมและบุคลิกภาพของเด็ก

นอกจากนี้ นิทานมีประโยชน์และคุณค่าต่อเด็กปฐมวัยเป็นอย่างมาก นิทานช่วยเสริมสร้างพัฒนาการของเด็กทั้งทางร่างกาย อารมณ์ สังคมและสติปัญญา ให้เหมาะสมกับพัฒนาการตามวัย และยังช่วยบรู้งแต่งบุคลิกภาพ แก้ไขพฤติกรรมของเด็กให้เป็นไปตามตัวแบบในนิทานที่ เด็กชื่นชอบ รวมทั้งยังเปิดโลกจินตนาการให้กว้างไกล และมีสัมพันธภาพอันดีกับบุคคลรอบข้าง เป็นเครื่องกระตุ้นให้เด็กยอมรับพฤติกรรมต่าง ๆ และเป็นต้นแบบในการหล่อหลอมพฤติกรรมและบุคลิกภาพของเด็ก

ภารดี ศรีประยูร (2542: 30) ได้กล่าวถึง คุณค่านิทานต่อการเรียนการสอน ดังนี้

1. ให้ความบันเทิงใจกับเด็ก ๆ ทำให้ผ่อนคลายอารมณ์ ได้รับความสนุกสนาน เพลิดเพลินทำให้เด็กร่าเริงแจ่มใสสมวัย

2. นิทานชี้แนะเขาสู่บทเรียน

3. นิทานช่วยเปลี่ยนทัศนคติที่ไม่ดี หรือผิดบางประการของเด็กเกี่ยวกับความเชื่อ ความกลัว และสอนจริยธรรมแก่เด็ก

4. นิทานจะทำให้เด็ก ๆ หรือผู้ฟังสามารถไขกระบวนการคิดพิจารณาแก้ปัญหาได้

5. ใช้นิทานเป็นเครื่องมือฝึกทักษะทางภาษาและกระบวนการคิด

6. ฝึกให้เด็กเป็นผู้รู้จักฟัง มีสมาธิ รู้จักสำรวจอริยาบถของตนเอง

7. ใช้นิทานส่งเสริมการอ่าน

8. ใช้นิทานเพื่อสร้างความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับเด็ก ซึ่งจะส่งผลไปถึงการ ปกครองเด็ก

สรุปได้ว่า นิทานมีคุณค่าและประโยชน์ คือ เป็นวิธีการให้ความรู้ที่จะทำให้เด็ก สนใจเรียนรู้ สามารถจดจำและกล้าแสดงออก ปลุกฝังนิสัยรักการอ่าน แก้ไขพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กจากตัวแบบในนิทานที่เด็กประทับใจ สร้างสมาธิ ผ่อนคลายอารมณ์ สร้างความสัมพันธ์ ใกล้ชิดระหว่างผู้เล่าและผู้ฟัง

4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

4.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความมีวินัยในตนเอง

สืบศักดิ์ น้อยดัด (2555: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์แบบโครงการ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ คือ เด็กปฐมวัยชาย-หญิง ที่มีอายุระหว่าง 5 – 6 ปี ศึกษาอยู่ในชั้นอนุบาลปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2554 โรงเรียนสาธิตลอออุทิศ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต กรุงเทพมหานคร จำนวน 1 ห้องเรียน จำนวน 25 คน กลุ่มตัวอย่างได้มาโดยวิธีการเลือกเฉพาะเจาะจง (Purposive Random Sampling) ผู้วิจัยดำเนินการทดลองด้วยตนเองโดยทำการทดลอง 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 4 วัน วันละ 40 – 50 นาที ระยะเวลาในการทดลองทั้งสิ้น 32 วัน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ แผนจัดประสบการณ์แบบโครงการที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นและแบบสังเกตพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองของเด็กปฐมวัย แบบแผนการวิจัยเป็นการวิจัยกึ่ง

ทดลอง (Quasi Experimental Research) ซึ่งผู้วิจัยได้ดำเนินการทดลองการวิจัยแบบ One Group Pretest Posttest Design และทดสอบความแตกต่างของตัวแปรโดยใช้การทดสอบ t - test สำหรับ Dependent Samples

ผลการวิจัยพบว่า

1. ก่อนการจัดประสบการณ์แบบโครงการเด็กปฐมวัยมีพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองโดยรวมอยู่ในระดับพอใช้ โดยมีพฤติกรรมด้านความรับผิดชอบอยู่ในระดับพอใช้ และพฤติกรรมด้านความอดทนอดกลั้นอยู่ในระดับควรปรับปรุง หลังจากการจัดประสบการณ์แบบโครงการเด็กปฐมวัยมีพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองโดยรวมและรายด้าน คือ ด้านความรับผิดชอบและด้านความอดทนอดกลั้นอยู่ในระดับดีมาก
2. หลังจากการจัดประสบการณ์แบบโครงการเด็กปฐมวัยมีพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองโดยรวมและรายด้านคือ ด้านความรับผิดชอบและด้านความอดทนอดกลั้นสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

4.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนโดยใช้นิทาน

ทัศนีย์ อินทรบำรุง (2539: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเปรียบเทียบวินัยในตนเอง ของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรม การเล่านิทานก่อนนอนกับเด็กปฐมวัยที่ได้รับ การจัดกิจกรรมก่อนนอนแบบปกติ กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนชาย - หญิง อายุ 5 - 6 ปี จำนวน 30 คน พบว่า เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่านิทานก่อนนอนมีวินัยในตนเองสูงกว่าเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมก่อนนอนแบบปกติ

พจมาน เทียนมนัส (2539: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเปรียบเทียบความเชื่อมั่น ในตนเองของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์การเล่านิทานประกอบการแสดงละคร สร้างสรรค์และประกอบ การวาดภาพ กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนชาย - หญิง อายุ 5 - 6 ปี จำนวน 38 คน พบว่า เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์การเล่านิทานประกอบการแสดง ละครสร้างสรรค์ มีความเชื่อมั่นในตนเองสูงกว่าเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์การเล่านิทานประกอบการวาดภาพ

ทิพวรรณ พลศักดิ์ (2559: บทคัดย่อ) การวิจัยนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบการพัฒนาจริยธรรมของเด็กปฐมวัย ก่อนและหลังจัด ประสบการณ์การเล่านิทาน กลุ่มตัวอย่าง คือ เด็กปฐมวัยชาย-หญิง ที่มีอายุระหว่าง 4-5ปีที่ กำลังศึกษาอยู่ชั้น อนุบาลปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 โรงเรียนบ้านจันนารักษ์ ตำบลกระแซง อำเภอกันทรลักษ์ จังหวัดศรีสะเกษ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาศรีสะเกษ เขต 4 จำนวน 1 ห้อง รวมทั้งสิ้น 12 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย มี 2 ชนิด ประกอบด้วย แผนการจัดกิจกรรมการเล่านิทาน จำนวน 10 แผน มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก(ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.45)และแบบประเมินจริยธรรมพรหมวิหาร 4ของเด็ก ปฐมวัย 4 ด้าน ประกอบด้วย เมตตา กรุณา มุทิตา และอุเบกขา จำนวน 1ฉบับ มีดัชนีความสอดคล้อง(Index of Item Objective Congruence) เท่ากับ 1 ทุกข้อ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ยค่า ส่วนเบี่ยงมาตรฐาน และสถิติที (t-test for Dependent Sample) ผลการวิจัย พบว่า จริยธรรมของเด็กปฐมวัย โดยรวม หลังการจัด ประสบการณ์สูงกว่าก่อนจัด ประสบการณ์ อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01

สรุปว่า นิทานมีความสำคัญกับเด็กมาก โดยเฉพาะเด็กระดับปฐมวัย เพราะจะ ช่วยให้เด็กเกิดความสุข สนุกสนาน เพลิดเพลิน สร้างเสริมพัฒนาการด้านต่าง ๆ เช่น ด้านร่างกาย ด้านอารมณ์ จิตใจ สังคม และสติปัญญา

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยแบบสังเกตพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองด้านการเก็บของ เล่นเข้าที่ ผู้วิจัยเก็บข้อมูลจากเด็กเตรียมอนุบาล จำนวน ๑๐ คน ได้มาจากการเลือกเฉพาะเจาะจง ในการวิจัยครั้งนี้มี วัตถุประสงค์มีวัตถุประสงค์ เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองก่อนและหลังการจัดกิจกรรมการเล่น นิทาน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย มี 3 ประเภท ได้แก่

1. แผนจัดประสบการณ์
2. นิทาน
3. แบบสังเกตพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองด้านการเก็บของเล่นโดยปรับปรุงมาจากแบบสังเกตพฤติกรรมการเล่นของคุณทิพย์พร ศรีทอง มาใช้ โดยมีกระบวนการดังนี้

ขั้นพัฒนาเครื่องมือวิจัย

1. ศึกษาและวิเคราะห์คุณลักษณะตามวัย พบว่า เด็กในความรับผิดชอบยังขาดวินัยในตนเอง ด้านการจัดเก็บของเล่น
2. ศึกษาและวิเคราะห์ผู้เรียนที่ขาดคุณลักษณะตามวัยดังกล่าว
3. ศึกษาและวิเคราะห์หลักสูตรในส่วนที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมด้านการจัดเก็บของเล่น
4. ศึกษาแนวทางวิธีแก้ไขปัญหาและกิจกรรมที่จะนำมาใช้ในการปรับปรุงประสิทธิภาพการอบรมเลี้ยงดูและการส่งเสริมพัฒนาการ พบว่า นิทานสามารถขัดเกลาจิตใจและปลูกฝังพฤติกรรมที่ดีงามให้ช่วยให้เด็กเกิดความรู้ความเข้าใจและปรับเปลี่ยนพฤติกรรมตนเองในการเก็บของเล่นเข้าที่ได้ซึ่งเป็นคุณลักษณะตามวัยตามหลักสูตรต้องการ
5. ศึกษา วางแผน ออกแบบกิจกรรมและ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
6. ดำเนินการจัดทำตามที่วางแผนไว้
7. นำเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษา แล้วนำไปปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของอาจารย์ที่ปรึกษา
8. นำเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยที่ไปทดลองใช้กับเด็กปฐมวัยภายในศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก
9. นำเครื่องมือที่ได้ทดลองใช้มาปรับปรุงแก้ไขอีกครั้งแล้วจึงนำไปใช้จริงกับกลุ่มตัวอย่าง

กระบวนการเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยนี้ใช้ระเบียบวิธี กึ่งทดลอง (Quasi Experimental Research) ซึ่งผู้วิจัยออกแบบการวิจัยโดยใช้แบบแผนการวิจัย (Research Design) แบบกลุ่มเดียว การทดลองนำมาปรับให้เหมาะสมกับงานวิจัย มีการเปรียบเทียบพฤติกรรมก่อนและหลังการทดลอง มีการดำเนินการดังนี้

1. การวิจัยครั้งนี้เป็นการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยแบบสังเกตพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองในการจัดเก็บของเล่นเข้าสำหรับเด็กปฐมวัย ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นเด็กปฐมวัยชายหญิง อายุระหว่าง 2.6 – 3 ปี ที่กำลังศึกษาอยู่ชั้นเตรียมอนุบาล ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561

ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กองค์การบริหารส่วนตำบลดงมูลเหล็ก อำเภอเมืองเพชรบูรณ์ จังหวัดเพชรบูรณ์ จำนวน 10 คน

2. สังเกตพฤติกรรมตามรายการเครื่องมือวิจัยด้วยการประเมินพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองด้านการเก็บของเล่น โดยการแสดงพฤติกรรมปฏิบัติได้ ปฏิบัติเมื่อผู้อื่นคอยเตือน และปฏิบัติไม่ได้ตามลำดับ

ระยะเวลาในการทดลอง ๔ สัปดาห์ สัปดาห์และ ๑ เรื่องโดยใช้ในกิจกรรมวงกลม และประเมินพฤติกรรมเด็กจากแบบสังเกตพฤติกรรมก่อนและหลังการเล่นนิทาน

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้รวมคะแนนผลการปฏิบัติกิจกรรมด้วยแบบประเมินพฤติกรรมเด็กเป็นรายบุคคล ที่แสดงพฤติกรรมจากนั้นรวมคะแนนจากแบบสังเกตพฤติกรรมของเด็กแต่ละคนทั้ง 2 ครั้ง โดยหาค่าคะแนนรวมจากแบบสังเกตพฤติกรรมของเด็กแต่ละคนทั้ง 2 ครั้ง และแสดงค่าคะแนนจากการสังเกตพฤติกรรมด้านการจัดเก็บของเล่นก่อนและหลังการเล่นนิทาน ไว้ในตารางเดียวกัน เพื่อให้เห็นความก้าวหน้าของคะแนนพฤติกรรมที่เป็นผลมาจากนิทานทำให้เด็กมีวินัยในตนเองได้มากขึ้น

สถิติที่ใช้ในการทดลอง

1. ผู้วิจัยรวมคะแนนจากแบบสังเกตพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองด้านการเก็บของเล่น เป็นรายบุคคล
2. หาค่าคะแนนรวมคะแนนจากแบบสังเกตพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองด้านการเก็บของเล่นทั้ง ๒ สัปดาห์

สถิติที่ใช้ในการแสดงค่าได้แก่ คะแนนจากการสังเกตพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองในการเก็บของเล่น
เข้าที่ ๔ สัปดาห์ ดังนี้

๑. การหาค่าเฉลี่ย

สูตร
$$\bar{X} = \frac{\sum X}{n}$$

$\sum X$ = ผลรวมของคะแนนทั้งหมด

n = จำนวนคะแนน หรือข้อมูลทั้งหมด

๒. การหาค่าเฉลี่ยร้อยละ

เมื่อ
$$P = \frac{F \times 100}{n}$$

P แทน ร้อยละ
F แทน ความถี่ที่ต้องการแปลค่าให้เป็นร้อยละ
n แทน จำนวนความถี่ทั้งหมด

ผลการวิจัย

จากการดำเนินการวิจัยพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองที่ได้รับจากการจัดกิจกรรมการเล่นิทาน
ของเด็กปฐมวัยระดับชั้นเตรียมอนุบาลในพฤติกรรมด้านการเก็บของเล่นเข้าที่นั้นผู้วิจัยได้ทำการสังเกตและประเมิน
คะแนนพฤติกรรมจากกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 10 คน มีรายการประเมินดังนี้

1. เก็บของเล่นหลังการเล่นทุกครั้ง
2. เมื่อครูให้สัญญาณเก็บของเล่นจะกระตือรือร้นในการเก็บ
3. เล่นของเล่นอย่างทะนุถนอม
4. มีน้ำใจช่วยเพื่อนเก็บของเล่นจนเสร็จ
5. เตือนเพื่อนในการเก็บของเล่น
6. ปฏิบัติตามข้อตกลงในชั้นเรียนเสมอ

ผู้วิจัยจึงนำคะแนนที่ได้ทำการสังเกตพฤติกรรมก่อนและหลังเล่นิทานมาแสดงในตารางสรุป ดังนี้

ตารางแสดงสรุปผลคะแนนพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองด้านการเก็บของเล่น

คนที่	คะแนนเต็ม 18	
	ก่อน	หลัง
1	9	16
2	10	14
3	6	17
4	10	16
5	8	14
6	13	18
7	14	18
8	12	17
9	14	18
10	11	16
รวม	107	164
คะแนนเฉลี่ย $\bar{x}$	10.7	16.4

จากตารางแสดงผลคะแนนพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองด้านการเก็บของเล่น พบว่า กลุ่มตัวอย่างเด็กปฐมวัยชายหญิง ชั้นเตรียมอนุบาลอายุระหว่าง 2.6 – 3 ปี ที่กำลังศึกษาอยู่ชั้นเตรียมอนุบาล ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กองค์การบริหารส่วนตำบลดงมูลเหล็ก อำเภอเมืองเพชรบูรณ์ จังหวัดเพชรบูรณ์ แสดงพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองด้านการเก็บของเล่นเข้าที่หลังการเล่นิทานได้สูงกว่าก่อนเล่นิทาน มีความสอดคล้องกับทฤษฎีของอัลเบิร์ต แบนดูรา (Albert Bandura, 1986) นักจิตวิทยาร่วมสมัย (An Contemporary Psychologist) ณ มหาวิทยาลัยสแตนฟอร์ด (Stanford University) อัลเบิร์ต แบนดูรา กล่าวว่า การเรียนรู้ของมนุษย์นั้นเกิดจากพฤติกรรมบุคคลนั้นมีการปฏิสัมพันธ์ (Interaction) อย่างต่อเนื่องระหว่างบุคคลนั้น (Person) และสิ่งแวดล้อม (Environment) ซึ่งทฤษฎีนี้เน้นบุคคลเกิดการเรียนรู้โดยการให้ตัวแบบ (Learning Through Modeling) โดยผู้เรียนจะเลียนแบบจากตัวแบบ และการเลียนแบบนี้เป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง โดยอาศัยการสังเกตพฤติกรรมของตัวแบบ การสังเกตการณ์ตอบสนองและปฏิกิริยาต่าง ๆ ของตัวแบบ สภาพแวดล้อมของตัวแบบ ผลการกระทำ คำบอกเล่า และความน่าเชื่อถือของตัวแบบ

แนวคิดของแบนดูรา เน้นพฤติกรรมใด ๆ ก็ตามสามารถปรับหรือเปลี่ยนได้ตามหลักการเรียนรู้ เป็นการกระตุ้นเด็ก มีการเรียนรู้พัฒนาการทางด้านสังคม โดยใช้การสังเกตตัวแบบที่เด็กเห็น เด็กมีระดับการเรียนรู้แล้ว เด็กจะมีทางเลือกใหม่ ๆ เพิ่มมากขึ้น เพื่อเก็บสะสมพฤติกรรมที่เป็นไปได้เอาไว้ และยิ่งกว่านั้นตัวแปรจะช่วยให้เขาเลือกสถานการณ์ที่ดีที่สุดไว้ใช้ปฏิบัติต่อไป

การสะท้อนผลการเรียนรู้

จากผลการศึกษาพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองด้านการเก็บของเล่นเข้าที่หลังการเล่านิทานนั้นพบว่าเด็กมีพฤติกรรมที่ดีขึ้น มีความรับผิดชอบในการเล่นแล้วเก็บของเล่นไว้ที่เดิม แสดงให้เห็นว่าเด็กเกิดการเรียนรู้ รับรู้และปฏิบัติตามได้ ซึ่งการแสดงพฤติกรรมนี้เป็นพฤติกรรมที่อยู่ในมาตรฐานคุณลักษณะที่พึงประสงค์ของเด็กด้านสังคมที่สามารถปลูกฝังได้ตั้งแต่วัยเด็ก เมื่อพฤติกรรมเด็กไปที่ยอมรับของสังคมเขาก็จะดำเนินชีวิตอยู่ในสังคมอย่างมีความสุข ในฐานะครูที่ทำการวิจัยครั้งนี้มาเพราะอยากปลูกฝังความมีวินัยให้กับเด็กตั้งแต่เล็ก ๆ เมื่อเขาเล่นอย่างสนุกสนานแล้วก็ต้องรู้จักเก็บเข้าที่ได้อย่างสนุกเช่นกัน เพราะฉะนั้นนอกจากนิทานที่ครูนำมาทดลองแล้วครูสามารถจัดหาเกมหรือกิจกรรมสนุก ๆ เกี่ยวกับการเก็บของเล่นเข้าที่ให้เด็กเห็นคุณค่าของการเก็บของเล่น รักทะนุถนอมของเล่น

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปพัฒนาการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

ในการพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองด้านการเก็บของเล่นเข้าที่สำหรับเด็กเล็กจะต้องกระทำอย่างต่อเนื่องและค่อยเป็นค่อยไป พฤติกรรมที่เด็กแสดงออกมาสามารถปรับเปลี่ยนให้ไปในทิศทางที่ถูกต้องเหมาะสมนั้นมีปัจจัยหลาย ๆ อย่างประกอบ เช่น สภาพแวดล้อมรอบตัวเด็ก การอบรมเลี้ยงดู หรือแม้แต่ตัวอย่างที่ถูกต้อง ดังนั้นครูปฐมวัยจึงเป็นแบบอย่างที่ดีที่ถูกต้องเสมอสำหรับเด็กเล็ก เด็กจะเลียนแบบครูเสมอเมื่อครูอยากให้เด็กมีพฤติกรรมที่ดี ครูก็ต้องแสดงออกมาให้เด็กเห็นอย่างสม่ำเสมอเพื่อให้เด็กได้ซึมซับและปฏิบัติตาม ในการวิจัยครั้งนี้สามารถนำไปพัฒนาการจัดการเรียนในรูปแบบอื่น ๆ ได้ เช่น กิจกรรมกลางแจ้ง เกมวิ่งแข่งเก็บของเล่น นำไปพัฒนาพฤติกรรมด้านอื่น ๆ เช่น ความมีวินัยด้านการเข้าแถวรอคอย หรือพัฒนากลุ่มตัวอย่างอื่นที่มีลักษณะเฉพาะต่อไป

เอกสารอ้างอิง

กระทรวงศึกษาธิการ. (2560) หลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2560. กรุงเทพฯ

กชกร สุล่านาจ การเก็บของเล่นเข้าที่...หลังจากเล่น. [ออนไลน์]. วันที่สืบค้นวันที่ 16 ธันวาคม พ.ศ. 2561
จาก <https://ednet.kku.ac.th/~planga/upfile/04032016153004happy54.pdf>

บัณฑิตา อินสมบัติ, มาลินี ป้อมเขตร. (2559). ผลการจัดประสบการณ์ที่เสริมสร้างจิตพิสัยโดยการเล่า
นิทานประกอบหนังสือภาพที่มีต่อความมีวินัยในตนเองของเด็กปฐมวัย. [ออนไลน์]. วันที่สืบค้นวันที่ 20
ธันวาคม พ.ศ. 2561 จาก <https://www.tci-thaijo.org/index.php/JGNRU/article/view/66460>

สืบศักดิ์ น้อยดัด. (2555). การศึกษาพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัด
ประสบการณ์แบบโครงการ. ปริญญาโท กศ.ม. (การศึกษาปฐมวัย). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

อัจฉรา ไทรเทพยิม. (2555) ผลการจัดประสบการณ์ด้วยกิจกรรมเล่านิทานที่มีต่อพฤติกรรมด้านความมีวินัย
ในตนเองของเด็กปฐมวัย. นครสวรรค์: คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์.

ภาคผนวก

- แผนการจัดประสบการณ์
- แบบสังเกตพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองด้านการเก็บของเล่น
- ตัวอย่างนิทาน
- ภาพประกอบการจัดกิจกรรม

แผนการจัดประสบการณ์

หน่วย ของเล่นของใช้มีคุณค่า

สัปดาห์ที่.....

ประกอบกิจกรรมที่ ๔ เสริมประสบการณ์

เรื่อง เรื่องราวเกี่ยวกับสิ่งต่าง ๆ รอบตัว

วันที่.....

เวลา ๒๐ นาที

สาระสำคัญ : ของเล่นมีหลายลักษณะหลายรูปแบบ ของเล่นใช้เล่นเพื่อความสนุกสนานเพลิดเพลิน เราต้องรู้เล่นอย่างถูกวิธีและปลอดภัยจะช่วยให้เรามีของเล่นไว้เล่นนาน ๆ ดังนั้นหลังเลิกเล่นของเล่นแล้วเราต้องเก็บเข้าที่ให้เรียบร้อย

จุดประสงค์การเรียนรู้

๑. มีความสุขยิ้มแย้มแจ่มใส
๒. เล่นและทำงานร่วมกับผู้อื่นได้
๓. เด็กสามารถเก็บของเล่นเข้าที่ให้เมื่อเลิกเล่น

สาระการเรียนรู้

สาระที่ควรเรียนรู้

- ☞ การเล่นตามมุมประสบการณ์ต่าง ๆ

ประสบการณ์สำคัญ

- ⌚ การใช้กล้ามเนื้อเล็ก
 - การเล่นเครื่องเล่นสัมผัสและการสร้างสิ่งต่าง ๆ จากแท่งไม้ บล็อก
- ⌚ การเล่น
 - การเล่นรายบุคคล กลุ่มย่อยและกลุ่มใหญ่
- ⌚ การมีปฏิสัมพันธ์ มีวินัย มีส่วนร่วมและบทบาทสมาชิกของสังคม
 - การให้ความร่วมมือในการปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ
- ⌚ การใช้ภาษา
 - การพูดอย่างสร้างสรรค์ในการเล่นและการกระทำต่าง ๆ

กิจกรรมการเรียนรู้

๑. ครูนำนิทาน “ของเล่นน้อยใจ” มาเล่าให้เด็ก ๆ ฟัง จากนั้นสนทนาเนื้อหาในนิทาน
๒. ครูแนะนำการเล่นตามมุมประสบการณ์กับเด็ก ๆ และเชื่อมโยงกันนิทานที่เล่า และสร้างข้อตกลงกับเด็ก ๆ ในขณะเล่น และเลิกเล่น จากนั้น
๓. ครูคอยสังเกตพฤติกรรมเด็กในขณะเล่นตามมุม
๔. ครูให้สัญญาณหมดเวลาโดยการปิดไฟ เด็ก ๆ ช่วยกันเก็บของเล่นเข้าที่ให้เรียบร้อย
๕. เด็กและครูร่วมกันสรุปการเล่นของเล่นและเก็บของเล่นเข้าที่

สื่อและแหล่งการเรียนรู้

๑. มุมประสบการณ์ในห้องเรียน

๒. นิทาน เรื่องของเล่นน้อยใจ

หมายเหตุ* นิทานใช้ ๔ เรื่อง โดยมีเนื้อหาที่ใกล้เคียงกันเกี่ยวกับการเล่นของเล่นแล้วเก็บ

การวัดและประเมินพัฒนาการ

๑. สังเกตการเล่นร่วมกับผู้อื่น

๒. สังเกตการจัดเก็บของเล่นเข้าที่

บันทึกพฤติกรรม

.....

.....

.....

.....

แบบประเมินพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองด้านการเก็บของเล่น (ก่อน)

ชื่อ - สกุล.....อายุ.....ระดับชั้น.....

ผู้ประเมิน.....วัน/เดือน/ปีที่ประเมิน.....

คำชี้แจง ให้ทำเครื่องหมาย / ลงในช่องระดับคะแนนที่เด็กแสดงออก

ข้อ	รายการพฤติกรรม	ระดับคะแนน		
		3	2	1
1	เก็บของเล่นหลังการเล่นทุกครั้ง			
2	เมื่อครูให้สัญญาณเก็บของเล่นจะกระตือรือร้นในการเก็บ			
3	เล่นของเล่นอย่างทะนุถนอม			
4	มีน้ำใจช่วยเพื่อนเก็บของเล่นจนเสร็จ			
5	เตือนเพื่อนในการเก็บของเล่น			
6	ปฏิบัติตามข้อตกลงในชั้นเรียนเสมอ			
รวม				

ระดับคะแนน

3 คะแนน ปฏิบัติได้ทุกครั้ง

2 คะแนน ปฏิบัติเมื่อผู้อื่นคอยเตือน

1 คะแนน ปฏิบัติไม่ได้

คะแนนเต็ม 18 คะแนน 14 คะแนนขึ้นไปถือว่าผ่าน

แบบประเมินพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองด้านการเก็บของเล่น (หลัง)

ชื่อ - สกุล.....อายุ.....ระดับชั้น.....

ผู้ประเมิน.....วัน/เดือน/ปีที่ประเมิน.....

คำชี้แจง ให้ทำเครื่องหมาย / ลงในช่องระดับคะแนนที่เด็กแสดงออก

ข้อ	รายการพฤติกรรม	ระดับคะแนน		
		3	2	1
1	เก็บของเล่นหลังการเล่นทุกครั้ง			
2	เมื่อครูให้สัญญาณเก็บของเล่นจะกระตือรือร้นในการเก็บ			
3	เล่นของเล่นอย่างทะนุถนอม			
4	มีน้ำใจช่วยเพื่อนเก็บของเล่นจนเสร็จ			
5	เตือนเพื่อนในการเก็บของเล่น			
6	ปฏิบัติตามข้อตกลงในชั้นเรียนเสมอ			
รวม				

ระดับคะแนน

3 คะแนน ปฏิบัติได้ทุกครั้ง

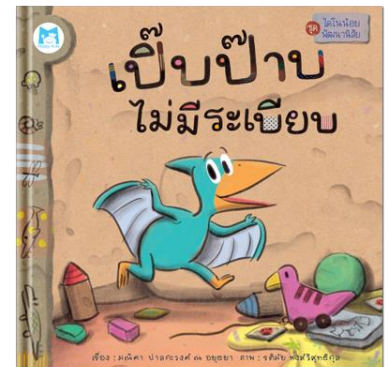
2 คะแนน ปฏิบัติเมื่อผู้อื่นคอยเตือน

1 คะแนน ปฏิบัติไม่ได้

คะแนนเต็ม 18 คะแนน 14 คะแนนขึ้นไปถือว่าผ่าน

1. นิทานเรื่องเป็ปป๊าบไม่มีระเบียบ

เรื่องย่อ : เป็ปป๊าบเป็นไดโนเสาร์จอมทำรกและไม่มีระเบียบเอาซะเลย กินอาหารหกเลอะเทอะ ไม่เก็บของเล่น ห้องนอนก็รกสุดๆ วันหนึ่ง...เมื่อเขาทำของสำคัญหายไ้ เขาจึงสำนึกได้ นับจากวันนั้น เขาก็ไม่ทำรกอีกเลย เอ๊...แล้วของสำคัญชิ้นนั้นหายไ้ไหนนะ

เป็ปป๊าบเป็นไดโนเสาร์พันธุ์เทอร่าในตอนที่รำแ่งแจ่มใส เขาเป็นที่รักของพ่อแม่ น้องสาว น้องชาย และเพื่อนๆ แต่เสียอย่างเดียว เขาเป็นเป็ปป๊าบจอมทำรก และไม่ระเบียบเอาซะเลย

ทุกเช้า แม่จะปลุกให้ตื่นได้ก็แสนลำบากยากเย็น “เป็ปป๊าบ! ตื่นได้แล้วลูก เดี๋ยวไปโรงเรียนสาย” แม่ต้องเรียกเป็นสิบๆ ครั้ง เขาจึงจะยอมลุก “ดูสิ! รื้อของเล่นรกเต็มห้องอีกแล้ว ค่อยไปนี้ แม่จะไม่เก็บให้แล้วนะ” แม่พูดเสียงดุ

“รีบไปแปรงฟันและอาบน้ำเองนะจะอย่าทำห้องน้ำเลอะละ” แม่สั่ง เพราะเป็ปป๊าบทำห้องน้ำเลอะทุกวัน

เป็ปป๊าบแปรงฟัน แปรงขึ้น แปรงลง แปรงไป แปรงมา จนฟองกระเซ็น เลอะเทอะไปหมด

จากนั้น กระโจน ลูม! ลงในอ่างอาบน้ำ ชัด ชัด ตู ตู ตู ชัด ชัด แล้วสะบัดปึกอย่างแรง จนน้ำกระเซ็นเต็มพื้น

พออาบน้ำเสร็จ ก็เดินย่ำน้ำ เข้ามาในห้องนอน

“เป็ปป๊าบ! เสรีจยังลุก สายแล้วนะ” เสียงแม่ตะโกนเรียก

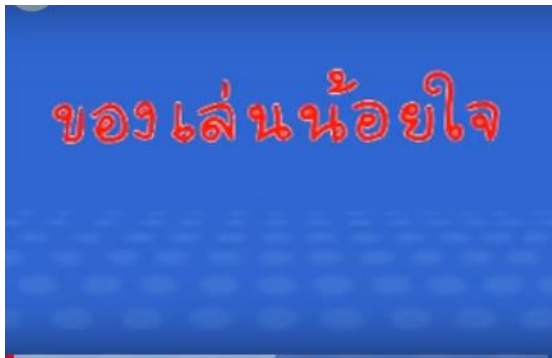
“คร๊าบแม่” เป็ปป๊าบตะโกนตอบ แล้วคว้ากระเป๋านักเรียน แต่... คุบ! ของในกระเป๋าหล่นกระจ่าย เป็ปป๊าบรีบเก็บของทุกอย่าง ยัดกลับเข้าไปในกระเป๋า

“โอ๊ะ!”

2. นิทาน ของเล่นน้อยใจ

เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับของเล่นในบ้าน ให้ข้อคิดสำหรับเด็ก ๆ ในการดูแลรักษาของเล่น ให้รู้จักใช้สิ่งของต่าง ๆ อย่างระมัดระวัง และเก็บข้าวของให้เข้าที่เข้าทางหลังใช้

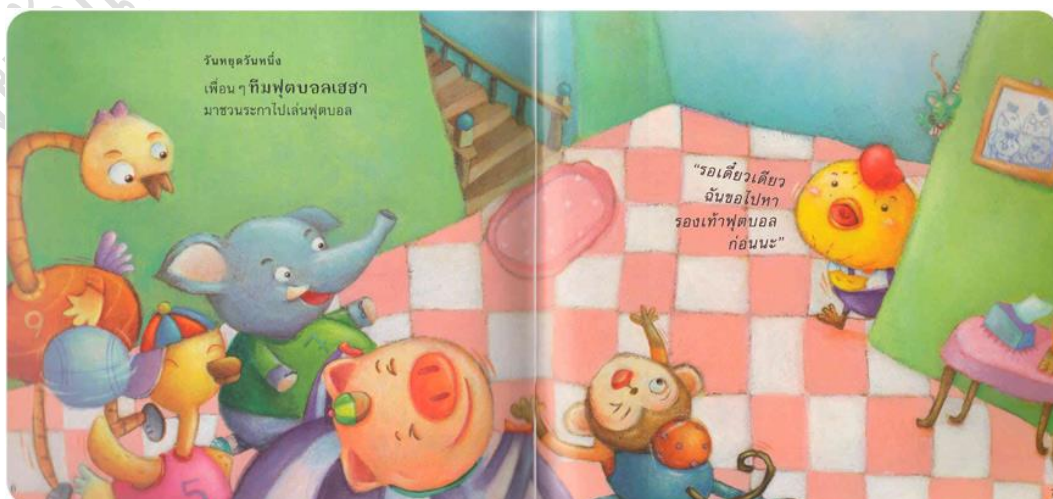
3. นิทานเก็บเองเก่งจัง

คุณแม่สองขา...ชวนลูกเก็บของเข้าที่ สองขาเห็นว่าเราสามารถปลูกฝังให้เด็ก ๆ รู้จักเก็บของเข้าที่ได้ตั้งแต่ยังเล็ก ๆ ด้วยการใช้เสียงเพลง เสียงดนตรี และผู้ใหญ่เองก็ช่วยเก็บไปด้วยกันในบรรยากาศที่สนุกสนานด้วยการบอกเหตุผลกับลูกง่าย ๆ ว่าเราจะได้อะไรที่เล่นกว้าง ๆ จ๊ะลูก

4. นิทานเรื่องระเกะระกะ

เรื่องราวของไก่น้อย "ระกา" กับห้องรก ๆ ระเกะระกะ ทำให้พลาดโอกาสดี ๆ ไปอย่างน่าเสียดาย เสริมสร้างนิสัยที่ดี รู้จักเก็บของให้เป็นระเบียบ การเก็บของเข้าที่ฝึกได้ตั้งแต่วัยอนุบาล ช่วยให้เด็กฝึกสมอง เรียนรู้การจำแนกประเภทและจัดหมวดหมู่สิ่งของต่าง ๆ ได้หยิบจับ ฝึกกล้ามเนื้อให้แข็งแรง รู้จักช่วยเหลือตนเอง เมื่อฝึกจนเป็นนิสัยก็จะเป็นผลดีติดตัวไปจนโต

ภาพประกอบการจัดกิจกรรมการจัดทำวิจัยชั้นเรียน

การเปรียบเทียบพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองในการเก็บของเล่นเข้าที่
ของเด็กปฐมวัยระดับชั้นเตรียมอนุบาล
โดยใช้กิจกรรมการเล่นิทาน

ภาพประกอบการจัดกิจกรรมการจัดทำวิจัยชั้นเรียน

การเปรียบเทียบพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองในการเก็บของเล่นเข้าที่
ของเด็กปฐมวัยระดับชั้นเตรียมอนุบาล
โดยใช้กิจกรรมการเล่นิทาน

ภาพประกอบการจัดกิจกรรมการจัดทำวิจัยชั้นเรียน

การเปรียบเทียบพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองในการเก็บของเล่นเข้าที่
ของเด็กปฐมวัยระดับชั้นเตรียมอนุบาล
โดยใช้กิจกรรมการเล่นิทาน

ภาพประกอบการจัดกิจกรรมการจัดทำวิจัยชั้นเรียน

การเปรียบเทียบพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองในการเก็บของเล่นเข้าที่
ของเด็กปฐมวัยระดับชั้นเตรียมอนุบาล
โดยใช้กิจกรรมการเล่นิทาน

